

Mel Wallis de Vries

Bestia

Fordította:
Wekerle Szabolcs

Scolar

A mű eredeti címe: *Wreed*
© 2013 Mel Wallis de Vries
© 2013 Uitgeverij de Fontein, Utrecht
All rights reserved

Fordította: Wekerle Szabolcs

Hungarian translation © Wekerle Szabolcs, 2022
Hungarian edition © Scolar Kiadó, 2022

Borítófotó: Kiselev Andrey Valerevich/Shutterstock.com

Minden jog fenntartva.

A mű egyetlen részlete sem használható fel, nem tárolható
és nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon!

Scolar Kiadó, 2022
1016 Budapest, Piroska utca 13.
Telefon: (+36 1) 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Szerkesztette: Györe Bori
Borítóterv: Zatykó Fanny
Tördelés: Bárány Gizella
Korrektor: Szeles Dorottya

ISBN 978-963-509-552-0

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

NAP: 0.

IDŐ: 21 óra 48 perc

Aranyszőke haja legyezőként terül szét a párnán. Szép, ahogy itt fekszik. Mozdulatlanul. Némán. Porcelánszerű, ragyogóan fehér bőrrel. Beszívom az illatát. Friss, citrusos parfüm, enyhe, bódító virágillat. Még mélyebbet szippantok. És akkor megérezem a dezodor és a testápoló rétegei alatt megbúvó szagot: savanykás, állott verejték bűze. Mielőtt elvesztette az eszméletét, a félelem kiszivárgott a pórusain át.

Előveszem a telefonomat, és az arcára irányítom a kamerát.

– Egyes csapó – mormolom. A képernyő alján elindulnak a másodpercek. A szája félig nyitva, az alsó ajkán csöppnyi nyál csillan. A legszívesebben lenyálnám, mint egy kölyökkutya. De akkor felébred, azt pedig nem szeretném. Még nem. Rázoomolok a fekete szemmaszkra. Az ember azt hinné, elcsúfítja, de nem: inkább gyámoltalanná teszi. Aranyossá.

Lejebb megyek, felveszem a nyakát, a topja vékony spagettipántját, tejfehér mellét, amit úgy szorít le a melltartó, mintha két lufi lenne. A kamera folytatja útját, végig a csípőjén, felveszi a bugyija pántját, mely finoman bevágódik húsos derekába. Az az olcsó, szintetikus H&M-cucc.

Láthatólag egy mérettel kisebbet vett belőle. Miért hordanak a lányok mindig eggyel kisebb alsóneműt? Talán nem tudják, milyen csúnyán kidomborodik a szűk nadrágok és leggingsek alatt?

A kamera most a lábát veszi. Újabb apró szépséghibák. Fehér bőrén vastag, fekete szőrszálak éktelenkednek. Mikor szőrteleníthetett utoljára? Két napja? Három? Lekapom a lábfejét is: a sarka bőrkeményedéses, a körméről lepattogzott a lila festék. Miért hanyagolja így el magát?

Nem bírom tovább nézni, úgyhogy a saját arcomra irányítom a kamerát. Gondolatban alaposan megnézek mindent: a szemöldökömet, szögletes állkapcsomat, fehér fogamat, pupillám feketéjét. Vajon tükröződik a szememben a bennem lángoló tűz? A növekvő önbizalmam? Biccentek a telóm felé, mintha csak engedélyt adnék magamnak a kezdésre. Végighúzom a kijelzőn a hüvelykujjamat, leállítom a felvételt.

Egy pillanatig a csendet hallgatom. Itt fekszik ez a lány, és teljesen az enyém. Virágként nyílik majd ki nekem. Én pedig egyenként letépkedem a szírmait, míg nem marad semmi, ami mögé elrejtőzhetne. Érzem, ahogy mélyen bennem moccan az Árnyék, ahogy próbálja lerázni magáról az álmot. Csitt, még ne, sziszegem, és visszaküldöm a sötétbe.

Ideje felébresztenem áldozatomat.

Felemelem a kezem. Két tenyerem mint két ragadozómadár suhan a levegőben, majd hangos csattanással ütköznek össze. Elképzelem, ahogy a hanghullámok vilámgyorsan átszáguldanak a szobán. Ahogy a hang pár nanoszekundum alatt elér a füléig. Hogyan préselődik össze a hallójáratában, hogy aztán az agyába áramoljon.

Orrcimpája előbb remegni kezd, aztán kitágul. Kinyújtózik, mint egy macska. Először a hátát görbíti, lassan, elégedetten. Aztán megmozdítja a karját és a lábát. Nem sokra megy vele. Visszatartja a csuklóját és bokáját szorító kötél.

Nincs visszaút. De ezt ő még nem tudja. Csak fekszik ott, félig a feje fölé tartott karral, mintha nem hinné el, amit érez. Tagjaiban ismét megfeszülnek az izmok. Ezúttal hevesebben rángatja a kötelet, amely most mélyebben vág a csuklójába és a bokájába.

Látom, ahogy rádöbben a valóságra. Légzése felgyorsul, szája kinyílik. Minden erejével a köteleket rángatja. Olyan megható látvány. Ez mindenkivel vele születik: rettegünk a haláltól. A halál az a pillanat, amikor minden mindenre egyenlővé válik. Amikor megszűnnek a különbségek.

– Ne!

Mélyről feltörő, kétségbeesett sikoly. Csodálatos.

– Se... segítség!

Elakad a hangja.

– Kérem... kérem, segítsen valaki!

A szemmaszk felületén nedves foltok rajzolódnak ki. Az anyag szivacsként nyeli el a könnyeit. Cipőm orrával megkocogtatom a padlót.

Felkapja a fejét.

– Van... van itt... van itt valaki? Hahó!

Várok. Nem sietek.

– Hahó!

Hallatszik a hangján, hogy retteg.

Megint megkocogtatom a padlót.

– Ki... ki van itt? Ké... kérem, mondjon valamit!

Elmosolyodom, és összekulcsolom a kezem. Nem lát engem. Azt tehetek, amit akarok.